

De Zeeheldengraven in de St. Laurenskerk te Rotterdam.

Zweedsche schepen mengen zich in den strijd, waarvan het eene spoedig in de lucht vliegt, en het andere zoo groote schade bekomt, dat het op de vlucht slaat. Juist begint de strijd voor de With eene gunstige wending te nemen en gelukt het hem bijna Bielkenstern's schip te enteren, als beide schepen door den snellen stroom aan den grond raken. Een nieuw Zweedsch schip vangt aan het Hollandsche admiraalschip, dat onbewegelijk vast zit, te beschieten, en brengt het onberekenbare schade toe.

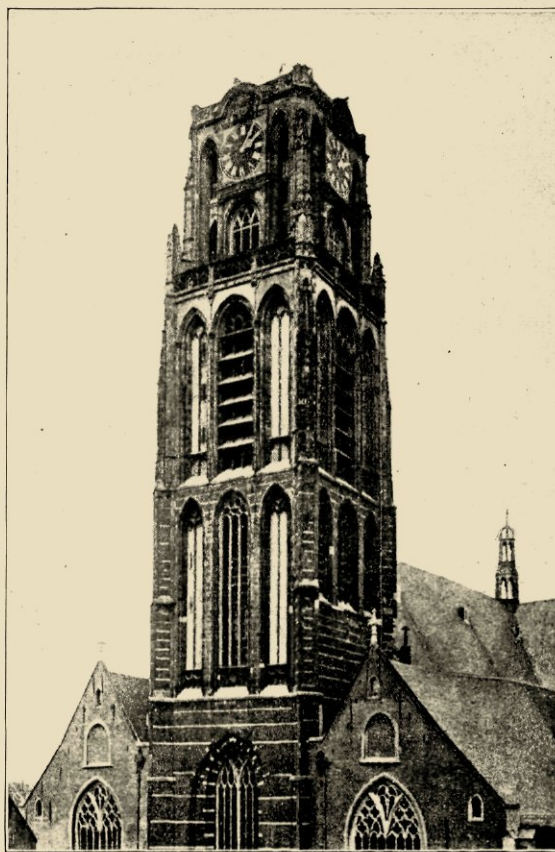
Twee uren lang wordt de With onder vuur genomen zonder eenigen bijstand te bekomen.

Met afgeschoten want, de zeilen aan flarden, zijn schip half zinkende, tweemaal door een kogel getroffen, houdt hij den strijd hardnekkig vol. Ten derden male wordt hij door een vijandelijken kogel getroffen, en nu dooddelijk. Stervende roept hij uit: „Vreest niet voor het aangezicht des vijands; strijdt voor uwe broeders, uwe kinderen, voor uwe vrouwen en hui-zen.” De Zweden

dringen door op de Brederode. Nog eenmaal richt de With zich op, grijpt zijn degen, en op de knieën verdedigt hij zich tot hij uitgeput neervalt. Stervende wordt hij van den zinkenden bodem weggesleept, en als hij te Elseneur aan wal wordt gebracht, is hij niet meer. Een grootsch einde van een groot man! Van de zijnen verlaten, onmachtig het tegen de overmacht vol te houden, op een zinkend, door en door lek geschoten schip, zocht hij liever den dood,

dan zich over te geven. De koning van Zweden was zeer ontroerd, toen hij het heldhaftig uiteinde van De With vernam en liet met groote plechtigheid het stoffelijk overschot van den held naar het Raadhuis te Elseneur overbrengen, waar het werd gebalsemd. Na in Januari 1659 te Kopenhagen eenigen tijd ten toon te zijn gesteld, werd het lijk door kapitein De Liefde, die aan den slag in de Sont een zeer werkzaam aandeel had genomen, eerst naar den Briel,

daarna naar Rotterdam overgebracht, waar het den 23 September arriveerde. Daar werd het weder 14 dagen plechtig ten toon gesteld, waarna het den 17 October met grooten praal werd begraven. Velen der kapiteins, die aan den slag hadden deelgenomen, werden vervolgd op aanklacht van Wasenaer van Obdam, die aan de Hoog Mogenden rapporteerde: „datter veel waren, die haer devoir niet hadden gedaen.” Doch ook Wasenaer van Obdam zelfe ging niet vrij uit; op zijn beleid

TOREN DER ST. LAURENSKERK.

als vlootvoogd werden gegronde aanmerkingen gemaakt; er waren door hem fouten begaan, die door de bewijzen van zijn groote onverschrokkenheid en doodsverachting niet konden worden goed gemaakt. En dat, niettegenstaande de verwarring die op de vloot had geheerscht, toch de overwinning werd behaald, was voor een groot deel te danken aan de omstandigheid, dat men hem als raadsman en scheepsbevelhebber op zijn admiraalschip had toegevoegd den kapitein